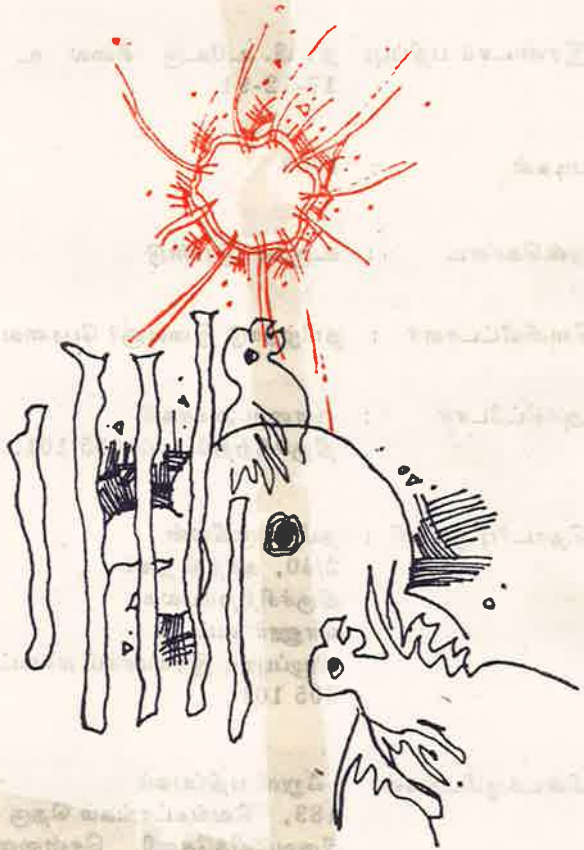

குற்றப் பரப்பரையாகக் கருதப் படும் ஈழத் தமிழர்கள்

சிறப்பு முகாமில் வாடும் புலித் தோழர் சிவாவின்
வழக்கு மன்ற உரையுடன்

தமிழ்நாடு திணைஞர் பேரவை

குற்றப் பரம்பரையாகக் கருதப்படும் ஈழத் தமிழர்கள்

முதல் பதிப்பு : தி. பி. ௨0௨௬ கன்னி ௧0
23 - 9 - 94

இரண்டாம் பதிப்பு: தி. பி. ௨0௨௬ சிலை ௨
17-12-94

படிகள் : 1000

நன்கொடை : உருவா இரண்டு

வெளியீட்டாளர் : தமிழ்நாடு இளைஞர் பேரவை

அச்சிட்டோர் : ஓளவை அச்சகம்
திருச்சிற்றம்பலம்-605 101.

தொடர்பு முகவரி : தமிழ். முகிலன்
2/40, காந்தி நகர்
திருச்சிற்றம்பலம்
வானூர் வட்டம்
விழுப்புரம் இராமசாமி மாவட்டம்
605 101.

கிடைக்குமிடங்கள்: பஸ்ஸுளி பதிப்பகம்
183, வெங்கடரங்கம் தெரு
திருவல்லிக்கேணி, தொலை-5.

தென்றல் இசையகம்
1, மணியக்காரத் தெரு
அரக்கோணம்-631 001.

பதிப்புரை

1987 ஆம் ஆண்டு இந்தியப் படை தமிழீழத்தில் தனது வெறியாட்டத்தை தொடங்கிய போது இங்குள்ள எதிர்க்கட்சிகள் கையறு நிலையில் கதறிக் கொண்டிருந்தன. ஆனால், தமிழ்நாடு இளைஞர் பேரவையும் தமிழ்நாடு மாணவர் பேரவையும் தம் தோழமை அமைப்புகளோடு சேர்ந்து 'ஈழ விடுதலைக்கான அனைத்துப் பள்ளி, கல்லூரி மாணவர் இளைஞர் என்ற பெயரில் 1987 திசம்பர் 21 ஆம் நாள் சென்னையில் ஈழ விடுதலைக்கு உண்மையான ஆதரவு என்பது தமிழக மக்கள் விடுதலைப் போராட்டமே' என்ற மாநாட்டை சிறப்புற நடத்தி தன் வரலாற்றுக் கடமையை நிறைவேற்றியது.

1988 ஆம் ஆண்டு சனவரி 25 ஆம் நாள் சென்னை யையே உலுக்கும் வண்ணம் அனைத்துக் கல்லூரி மாணவர்களை அணிதிரட்டி பேரணி நடத்தி செயவர்த்தனே, இராசீவ் காந்தி கொடும்பாவினை கொளுத்தியது. இந்திய வெறிப் படையை ஈழத்தை விட்டு வெளியேற்ற வேண்டும் எனவும், இந்திய வானொலி, தொலைக்காட்சியில் ஈழம் தொடர்பாக பொய் செய்தி கூறுவதைக் கண்டித்தும் பரப்புரைப் பணியில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டன எம் அமைப்புகள். இதனால் இந்திய அரசின் பொய்ப் பரப்புரையை கண்டித்து நிகழ்த்தப் பட்ட கொடைக்கானல் தொலைக்காட்சி நிலையத் தகர்ப்பு முயற்சியில் தொடர்பு உள்ளவரென நம் பேரவைத் தோழர்கள் சிலர் தளைப்படுத்தப் பட்டு பொய் வழக்குக்குள்ளானார்கள் இருப்பினும் ஈழப் போராட்டத்திற்கான நம் நிலை சிறிதேனும் மாற்றிக் கொள்ளவில்லை.

இராசீவ்காந்தியின் இறப்புக்குப்பின் ஈழம் எனப் பேசுவதே குற்றமாகக் கருதப்பட்டு அடக்குமுறை ஏவப்பட்டபோது தமிழ்நாட்டு விடுதலைப் போர்த் தியாகிகள் நாளான செப்டம்பர் முதல் நாள் வேலூரில் ஈழ விடுதலை அங்கீகரிப்பு மாநாடு நடக்குமென அறிவித்து கருத்துப் பரப்புரை செய்தோம். மாநாடு தடை செய்யப் பட்டு பலர் சிறைப்பட்ட போதும் ஈழம் தொடர்பாக ஆதரித்துப்பேச இதன்பிறகே பலர் முன்வந்தனர்

இந்நிலையில் சிறப்பு முகாமிலும், அகதிகள் முகாமிலும் நிகழும் அரசின் அத்து மீறல்கள் பற்றியச் செய்திகள் வரத் தொடங்கின. சனநாயகத்தின் பேரால் மனித உரிமை மீறல்கள் அரங்கேறுவதை மனித உரிமை அமைப்புகளுக்கு செய்தி

தெரிவித்தோம். மேலும், ஆடு மாடுகளைப் போல் நடத்தப் படும் ஈழத் தமிழரின் இன்னல்களை மக்கள் மன்றத்தில் தெரிவிக்கும் நோக்கில் 'குற்றப் பரம்பரையினராக நடத்தப்படும் ஈழத் தமிழர்கள், முதற்பதிப்பு வெளியிடப்பட்டது.

கடந்த 13-12-94 இல் வேலூர் வந்த இந்திய தேசிய மனித உரிமை ஆணையத்தினிடம் சிறப்பு முகாம்கள் குறித்த பேரவையின் விண்ணப்பத்தை கொடுக்கச் சென்ற தோழர் தமிழ் முகிலனை தம்முடன் சிறப்பு முகாமுக்கு வரும்படி நீதிபதி ரங்கநாத் மிஸ்ரா கூறி ஆவன செய்ய அதிகாரிகளுக்கு ஆணையிட்டார். அவர் முன் தலையாட்டிய காவல் அதிகாரிகள் முகாமுள் நுழையும் முன் தோழரை தனிமைப்படுத்தி வெளியிலேயே நிறுத்தப்பட்டார். மனித உரிமை ஆணையத்தின் ஆணை தம் கண் முன்பே மீறப்படுவதை ஆணையத்தினர் உணர்ந்து கொண்டனர். இந்த ஆணையங்களால் தீர்வேதும் கிடையாது என்பதையும் தமிழக மக்கள் விடுதலையொன்றே தீர்வென்பதையும் இந்நிகழ்ச்சி உறுதி செய்தது.

வதை முகாம்களின் செயல்பாடுகள் பற்றி இன்னும் செய்தி பரவலாக்கப் பட வேண்டுமென்பதற்காகவே இவ்வெளியீடு இரண்டாம் பதிப்பு காண்கிறது. இவ்விரண்டாம் பதிப்பில், துறையூர் முகாமில் பூட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த விடுதலைப்புலித் தோழர் சிவா கடந்த 17-10-94 அன்று கரூர் வழக்கு மன்றத்தில் ஆற்றிய உரை இணைத்து வெளியிடப்படுகிறது.

வதை முகாம் குறித்து அதில் துன்பப்படும் ஒருவரே கூறுவது சிறப்பாக இருக்கும். என்பதோடு தமிழக மக்கள் விடுதலையே ஈழத்தவர்களின் விடுதலைக்கு ஆதரவாகும் என்பதை ஈழ மக்களின் படி நிகராளிகளான புலிகள் அமைப்புத் தோழரான சிவாவும் தெரிவிப்பதால் அவருரை வெளியாகுவது தேவையாகிறது.

படித்து விட்டு வருத்தப்பட அல்ல இவ்வெளியீடு களன்று எழுந்து கொடுமைகளுக்கு முடிவு கட்ட — தமிழ் மக்கள் விடுதலையை வென்றெடுக்க — அணி திரள்வதற்கே.

அனவே, தமிழ்நாடு இளைஞர் பேரவையில் அணி திரள்வோம். பகை முடிப்போம்.

இப்படிக்கு
தமிழ்நாடு இளைஞர் பேரவையினர்.

குற்றப் பரம்பரையாகக் கருதப்படும் ஈழத் தமிழர்கள்

சிங்கள இனவெறி அரசு கடந்த நாற்பது ஆண்டு காலமாக ஈழத் தமிழர்களை ஒடுக்கி வருகிறது. ஈழத்தமிழர்கள் தம் சொந்த மண்ணிலேயே இரண்டாந்தர குடிமக்களாகக் கப்பட்டனர். ஈழத்தமிழர்களுக்கு ஒட்டுரிமை பறிக்கப்பட்டது; தமிழ் வழியில் படிக்கத்தடை; வேலை வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டது; விளைவு? விடுதலைப்புலிகளின் வீரஞ்செறிந்த விடுதலைப் போராட்டம். சிங்கள அரசின் இந்த பாசிச இனவெறித்தாக்குதல் ஈழத் தமிழர்களை உலகம் முழுவதும் அகதிகளாக்கியது. குறிப்பாக 1983 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் நடைபெற்ற இனக்கலவரத்தை அடுத்து ஈழத்தமிழ் மக்கள் பெருமளவில் அகதிகளாக இந்தியாவில், தமிழ்நாட்டில் தஞ்சம் புகுந்தனர். இன்னும் சிலர் கனடா, இலண்டன், செர்மன், பிரான்சு, சுவிட்சர்லாந்து, நார்வே, டென்மார்க், ஆசுட்ரேலியா போன்ற உலக நாடுகளில் அகதிகளாக தஞ்சம் புகுந்தனர். தொடக்கத்தில் முழு ஆதரவுடன் வரவேற்கப்பட்ட ஈழத் தமிழர்கள் இன்று, அவர்கள் விருப்பத்திற்கு மாறாக திரும்பிச் செல்ல விரும்புவோரை அனுப்பாமலும், இங்கேயே இருக்க விரும்புவோரை திரும்பச் செல்லும்படியும் வலியுறுத்துகிற போக்கு நிலவுகிறது.

ஆப்பிரிக்காவிலிருந்து விரட்டப்பட்ட குசராத்திகளையும், வங்காள தேசத்திலிருந்து வந்த வங்காளிகளையும், திபெத்திலிருந்து வந்த லாமாக்களையும் போற்றி புரந்து வரும் இந்திய அரசு ஈழத்திலிருந்து வந்த நம் தமிழினத் தவரை பல வகைகளில் துன்புறுத்தி வருகிறது.

ஈழத் தமிழர்கள் மீது ஏதாவது காரணம் காட்டி

- சிறப்பு முகாமில் அடைத்தல்
- பொய் வழக்கு போடுதல்
- குறைந்த அளவு உணவுப் பொருள் வழங்குதல். அதையும் ஒழுங்காக வழங்காது வஞ்சித்தல்

- நடமாட்டத்தை கட்டுப்படுத்தி ஒடுக்குதல்
- வணிகம் செய்ய முயற்சித்தால் இடையூறு செய்தல்
- பெண்களை பாலியல் வன்முறைக்கு உட்படுத்துதல்
- ஒவ்வொரு அகதியையும் பயங்கரவாதியாகச் சித்தரித்தல்
- கல்லூரி, பள்ளிகளில் வழங்கிய சலுகைகளை நீக்குதல்

என அடக்குமுறை ஏவப்படுகிறது. இவ்வாறான நடவடிக்கைகளினால் வெறுப்புற்ற ஈழத் தமிழர்கள் தமது அதிருப்தியை பல வழிகளில் இந்திய, தமிழக அரசுகளுக்குத் தெரிவித்துள்ளனர். இதுவரையில் எவ்வித நடவடிக்கையும் இல்லை. இது குறித்து தமது அதிருப்தியை தெரிவித்த ஐ.நா. அகதிகள் புனர் வாழ்வு அமைப்பு தமிழகத்திலுள்ள அகதிகளைத் தம் பொறுப்பில் எடுத்துக் கொள்வதாகக் கூறியதையும் இந்தியா மறுத்து விட்டது. இப்படியாக வாழவும் வழியின்றி, சாகவும் வழியின்றி வாழும் ஈழத் தமிழர்கள் விரக்தியடைந்து தம் தாய்நாட்டிற்கே திரும்பி விடலாமா என எண்ணுகின்றனர். இந்நிலை குறித்து எதிர்க்கட்சிகளும் மனித உரிமை அமைப்புகளும் பலமுறை எடுத்துக் கூறியும் அரசின் மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மை தொடர்வதாகவே இருக்கின்றது.

‘சிறப்பு முகாம்கள்’ அரசின் அதாவது மாவட்ட ஆட்சியர் நேரடி பார்வையில் இருக்க வேண்டும என்பது விதி. ஆனால், ‘தமிழகத்தில் நடைபெறும் கொலை, கொள்ளைகளுக்கு அகதிகளாக தங்கியிருக்கும் ஈழத்தமிழர்களே காரணம்’ என முதல்வர் செயலலிதா சட்டமன்றத்தில் பேசியதைத் தொடர்ந்து ஈழத் தமிழ் அகதிகளுக்கு மேலும் பாதுகாப்பற்ற சூழ்நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. மேலும் போலீசு துறையின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் சிறப்பு முகாம்கள் நடைபெறுகின்றன. பெயரளவில் தான் நிர்வாகத்துறை கட்டுப்பாடு. குறிப்பாக போலீசுத் துறையில் ‘க்யூ பிரிவு’ போலீசார் ஆதிக்கம் திலவுகிறது. இந்நேரத்தில் க்யூ பிரிவு போலீசார் பற்றியும் நாம் தெரிந்து கொள்வது அவசியமாகிறது. தமிழகத்தில் நக்சல்பாரி இயக்கத்தை ஒடுக்குவதற்காக ‘‘விரப்பன் புகழ்’’ வால்டர் தேவாரத்தால் பலப்படுத்தப்பட்டது இப்பிரிவு. தற்போது ஈழத் தமிழர்களையும், தனித் தமிழ்நாட்டு விடுதலைக்காக போராடுபவர்களையும் வெறிபிடித்து வேட்டையாடி

வருகிறது. இது குறித்து இந்தியாவின் தலைசிறந்த மனித உரிமைப் போராளியும், ஆந்திர தேச சிவில் உரிமைக்கழக பொதுச்செயலருமான டாக்டர் பாலகோபால் அவர்கள் கூறியுள்ள கருத்தை நினைவுபடுத்திக் கொண்டு மீண்டும் அகதிகள் பிரச்சனைக்குள் போவோம்.

'பொதுவாக சட்டம் ஒழுங்கு போலீசு என்றால் அவர்களுக்கென காக்கிச் சீருடை இருக்கிறது; காவல் நிலையம் இருக்கிறது. யாரையாவது இவர்கள் கைது செய்தால் நாம் முறைப்படி மேலதிகாரிகளை நாடி நியாயம் கேட்கலாம்; தொடர்புடைய காவல் நிலையம் சென்று கைது செய்ததற்கான காரணம் அறியலாம். இவர்கள் சட்டத்திற்கு புறம்பாக நடந்து கொண்டால் நீதி கேட்டு நீதிமன்றம் செல்லலாம். ஆனால் க்யூ பிரிவு போலீசாரால் ஒருவர் கைது செய்யப்படுகிறார் என்றால் அவர் யாரால் கைது செய்யப்பட்டார், எங்கு கொண்டு செல்லப்பட்டார், போன்ற செய்திகள் நமக்குத் தெரியாது. ஏனென்றால் க்யூ பிரிவு போலீசாருக்கு சீருடை கிடையாது; வெளிப்படையான அலுவலகம் கிடையாது. இதனால் அரசியல் சட்டம் வழங்கியுள்ள ஒருசில உரிமைகள் கூட பயன்படாது. இது அடிப்படையில் மிகப் பெரிய மனித உரிமை மீறல் ஆகும். எனவே தான் க்யூ பிரிவு போலீசை சட்டவிரோத போலீசு என்கிறோம்', என்று டாக்டர் பாலகோபால் கூறிய க்யூ பிரிவு போலீசார் கட்டுப்பாட்டிலும் ஆயுதப்படை போலீசு பராமரிப்பிலும் 'அகதி முகாம்கள்' இருக்கின்றன என்றால் இதன் நிலையை எண்ணிப்பாருங்கள்

அகதி முகாமில் அவலங்கள்

அகதி முகாம்கள் போலீசின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளதால் ஏற்படும் அபாயத்தைப் பார்ப்போம்:

அ) மாதக்கடைசியில் தாங்கள் இத்தனை வழக்கு பதிவு செய்திருக்கிறோம் என உயர் அதிகாரிகளுக்கு கணக்கு காட்டுவதற்காக அருகில் இருக்கும் அகதி முகாம்களில் இருக்கும் அப்பாவி அகதிகளைப் பிடித்துச் சென்று பொய் வழக்கு போடுவதை தமிழக போலீசு வாடிக்கையாகக் கொண்டுள்ளது. இதனால் மாதக்கடைசி என்றால் தாங்கள் வெளியே சென்று

வர ஒதுக்கப்பட்டுள்ள குறைந்த நேரத்தில்கூட அகதிகள் யாரும் வெளியே செல்ல அஞ்சுகிறார்கள்.

ஆ) முகாமில் காவலுக்கு இருக்கும் போலீசு தம் இச்சைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள முகாமில் உள்ள பெண்களை பாலியல் நடவடிக்கைகளுக்கு கட்டாயப்படுத்துகின்றனர். அகதிப் பெண்ணை யார் அனுபவிப்பது என்ற மோதலில் ஒரு போலிசுக்காரர் தலைமைக் காவலர் ஒருவரைச் சுட்டுக் கொன்றதையாவரும் அறிவர். மதுரை முகாமில் நடந்த இந்நிகழ்ச்சி அனைத்து முகாம்களின் நிலைக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டு.

இ) மூன்று, நான்கு ஆண்டுகளாக முறைப்படி பதிவு செய்து முகாமில் தங்கியிருக்கும் அகதிகள் மீதும் எல்லைக் கடவு (பாஸ்போர்ட்) வழக்கு போடுகின்றனர். அதைவிட மோசம் என்னவெனில் ஒரே நபருக்கு பலமுறை எல்லைக் கடவு வழக்கு போடப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய நிலையை உணர்ந்த நீதிபதிகள் போலீசை எச்சரித்தும் இவ்வாறான பொய் வழக்குகள் தொடர்கின்றன.

ஈ) ஒரு வழக்கில் கைது செய்யப்பட்டு மதுரை மத்திய சிறையில் அடைக்கப்பட்ட சோபன் என்ற அகதிக்கு 21-03-94 அன்று நீதிமன்றம் பிணையல் வழங்கியது. பிணையல் வழங்கப்பட்டும் அவரை சிறைத்துறை நிர்வாகம் போலீசார் கையில் ஒப்படைத்தது. போலீசாரால் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட இந்த அகதி அடுத்த நாளே கஞ்சா வழக்கு போடப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். இது குறித்து சோபன் உயர் அதிகாரிகளுக்கும், நீதிபதி அனைவருக்கும் புகார் கொடுத்தும் இதுவரை எந்தவித பயனும் இல்லை.

உ) வேலூர் சிறப்பு முகாமில் உள்ள ஐதர் மகாலில் காவலுக்கு நின்ற ஒரு போலீசுகாரர் கடந்த 10-03-92 அன்று ஒரு பெண்ணை பாலியல் வன்முறைக்கு கட்டாயப்படுத்தினார். இதற்கு அப்பெண் மறுக்கவே அவர் மீது கஞ்சா வழக்கு போடப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். இது போன்ற அச்சுறுத்தலால் பெண்கள் பாலியல் இச்சைக்குக் கட்டுப்படும் அவல நிலை உள்ளது.

மணப்பாறை அகதி முகாமில் தங்கியுள்ள இளம் பெண் ஒருவரை அம்முகாம் பொறுப்பதிகாரியான தாசில்தார் அடிக்கடி அங்குள்ள விடுதிக்கு அழைத்துச் சென்று பாலியல் வன்முறை செய்வதுண்டு. இதைக் கண்டித்த 85 வயதுள்ள கந்தையா என்ற அகதியை விடுதலைப் புலி எனக் காரணம் காட்டி சிறப்பு முகாமில் அடைத்துக் கொடுமைப்படுத்தி உள்ளனர்.

மேலும், பொய் வழக்கு போடுவதாக மிரட்டி பணம் பெறுவது, பணம் கொடுக்க முடியாதவர்கள் மீது பொய் வழக்கு போடுவது போலீசின் அன்றாட நடவடிக்கை.

ஈழத் தமிழர்களுக்கு தமிழக அரசால் இழைக்கப்படும் கொடுமைகளில் மிகக் கொடுமையானதும், வெளியுலகிற்குத் தெரியாததும் சிறப்பு முகாம்களில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் ஆகும். சிறப்பு முகாம்கள் என்ற பெயரிலான தமிழகத்தின் கிளைச்சிறைகளிலே நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் அடைக்கப் பட்டுள்ளனர்.

சிறப்பு முகாமின் சீர்கேடுகள்

சிறப்பு முகாம்களில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருப்போரின் வாழ் நிலைக்குச் சில எடுத்துக்காட்டுகள்:

O சிறப்பு முகாம்களில் பாதுகாப்பை காரணம் காட்டி 24 மணிநேரமும் மிகக் குறுகிய அறைகளிலேயே அடைத்து வைக்கப்படுகின்றனர். நடமாடக் கூட முடியாத அச்சிறு அறைக்குள்ளேயே உண்ண வேண்டும், உறங்க வேண்டும், மலசலம் கழிக்க வேண்டும். காற்றோட்டம் அற்ற, சுகாதாரமற்ற இச்சிறு அறைக்குள்ளே எந்தவித பொழுது போக்கும் இன்றி வைத்திருப்பது அவர்களை மனநோயாளிகளாக மாற்றும் முயற்சி எனவே கருத வேண்டியுள்ளது.

O சிறப்பு முகாமில் ஒரு அகதிக்கு ஒரு நாளைக்கு ரூ 5/- வீதம் பணம் வழங்கப்படுகிறது. இதில் அரிசியைத் தவிர வேறு எந்தப் பொருளும் ரேஷனில் வழங்குவதில்லை. சமையலுக்கு விறகு அடுப்பு மட்டுமே அனுமதிக்கப்படுகிறது. ஒரு

கட்டுவிறகே ரு. 3 க்கு விற்கும் பொழுது ரு. 5 இல் அனைத்து பொருள்களும் வாங்கி எப்படி சமாளிக்க முடியும்? இதனைச் சுட்டிக்காட்டி 'பணத்தை கூட்டிக் கொடுங்கள், அல்லது ஏதாவது வேலை கொடுங்கள், அல்லது வெளியிலிருக்கும் உறவினர்களோடு தொடர்பு கொண்டு உதவி பெற அனுமதியுங்கள்' என அகதிகள் கோரிக்கை விடுத்தனர். ஆனால் இவை எதையுமே அரசு ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இதனால் விரக்தியடைந்து வேறு வழியின்றி தங்க வேலாயுதம் என்பவர் தம் மனைவியோடு தற்கொலை முயற்சியில் 10-4-1993 அன்று வேலூர் சிறப்பு முகாமில் உள்ள அதிகாரிகளுக்கு ஈடுபட்டார். அப்போதும் இரக்கம் வரவில்லை.

O சிறப்பு முகாம்களின் உள்ளே மருத்துவ வசதி எதுவும் கிடையாது. யாருக்காவது உடல் நிலை சரியில்லையாயின் வட்டாட்சியர், க்யூ பிரிவு அதிகாரிகளிடம் விண்ணப்பம் கொடுத்து இசைவு பெற்று போலீசுக் காவலுடன் அரசு மருத்துவமனைக்குச் செல்ல வேண்டும். யாருக்காவது இரவிலோ, திடீரெனவோ ஆபத்தான நிலை ஏற்பட்டால் உடன் மருத்துவம் பார்க்க எந்த வசதியும் கிடையாது. இதனால் வேலூர் சிறப்பு முகாமில் ஒரு சிறு குழந்தை இறக்க நேரிட்டது. தனியார் மருத்துவமனையிலும் சிகிச்சை பெற இசைவுகிடையாது.

O சிறப்பு முகாம்களில் பொழுது போக்கு வசதி எதுவும் கிடையாது. செய்தித்தாள், வார, மாத இதழ்கள், தொலைக்காட்சிகள், வானொலி எதுவுமே கிடையாது. அகதிகள் தம் சொந்த செலவில் வாங்க விரும்பினாலும் அதற்கும் இசைவு கிடையாது. இதனால் அவர்களுக்கு வெளியுலக தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டுள்ளது.

O முகாமிலுள்ளவர்களைப் பார்ப்பதற்கு நெருங்கிய உறவினர்களை மட்டுமே அனுமதிக்கின்றனர். அவர்களும் தம்படம் ஒட்டிய விண்ணப்பத்தை வட்டாட்சியர் மற்றும் க்யூ பிரிவுக்கு அனுப்பி இசைவு பெற வேண்டும். பார்க்க வரும் உறவினர்களிடம் நீண்ட விசாரணை நடத்தி திருப்தி ஏற்பட்ட பின்னரே பார்க்க அனுமதிப்பார்கள். இதனால் ஒரு முறை பார்க்க வருபவர் மீண்டும் வருவதற்கு அஞ்சவர். தடாச் சிறையாளிகளையே யாரும் எளிதில் பார்க்கலாம் எனும் நிலை உள்ள

போது சிறப்பு முகாமில் உள்ள அப்பாவி ஈழத்தமிழ் ரைக் காண இத்தனை கெடுபிடிகள் என்பது எந்த வகையில் நியாயம் எனப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

0 சிறப்பு முகாமில் உள்ள குடும்பத்தினரை பிரித்தே அடைத்து வைத்துள்ளனர். கணவன் மனைவி ஒருவரையொருவர் பார்த்துப் பேசுவதற்கே 15 நாட்களுக்கொருமுறைதான் அனுமதிக்கப்படுகிறது. வேலூர் முகாமில் இவ்வாறு பிரித்து வைக்கப்பட்ட 8 குடும்பங்கள் தங்களை ஒன்றாக வைக்கும்படி கோரி உண்ணாநோன்பு மேற் கொண்டும் இதுவரை எந்த நடவடிக்கையும் இல்லை.

0 வேலூர் போன்ற சிறப்பு முகாம்களில் ஈழத்தில் நடந்த தாக்குதல்களின் போதும் சிங்கள இனவெறி காதையரின் போக்கிரித்தனத்தாலும் உடல் ஊனமுற்றவர்கள் பலர் உள்ளனர். தங்களை செஞ்சிலுவை சங்கம் வழியாக ஈழப் பகுதியில் உள்ள ஏதேனும் ஒரு செஞ்சிலுவை சங்கத்திடம் ஒப்படைக்குமாறு பலமுறை கோரியும் அரசு இதை பரிசீலனை கூட செய்யவில்லை.

குறிப்பாக துறையூர் சிறப்பு முகாமிலிருக்கும் சிவா, ரஞ்சன் இருவருமே விடுதலைப் புலிகள் என்ற ஐயத்தின் பேரில் கைது செய்யப்பட்டவர்கள். அங்கு இவர்களுக்கு போதிய உணவோ நீர் வசதியோ, மருத்துவ வசதியோ இல்லாத நிலையில் 24 மணி நேரமும் பூட்டியே வைக்கப்பட்டிருப்பார்கள். விசாரணை என்ற பேரில் போலீசு மிகக் கொடுமையாக மனிதாபிமானமற்ற முறையில் நடத்துகிறார்கள். இவர்கள் இருவரும் தங்களை செங்கல்பட்டு அல்லது வேலூர் சிறப்பு முகாமுக்கு மாற்றக் கோரி பலமுறை கேட்டனர். இப்போது சிவா மட்டும் வேலூர் முகாமுக்கு மாற்றப்பட்டுள்ளார்.

அதே போன்று தற்போது வேலூர் திப்பு மகாலில் உள்ள மாறன் எப்பவர் தன்னோடு மருத்துவ சிகிச்சை பெறத் தமிழகம் வந்த சகோதரிகள் இருவரும் செங்கல்பட்டு சிறப்பு முகாமில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உதவும் பொருட்டும், பாதுகாப்பாக இருக்கும் பொருட்டும் செங்கல்பட்டு சிறப்பு முகாமிற்கு மாற்றம் கோரி தொடர்புடைய அதிகாரிக்கு மனு கொடுத்தும் நடவடிக்கை இல்லை.

பொதுவாக சிறைச்சாலைகளிலேயே கொடுமைகள் அதிகம் என அனைவரும் அறிவர். ஆனால் சிறைச்சாலையில் கூட உணவு, சோப்பு, எண்ணெய், அஞ்சல் அட்டை, சீயக் காய்த்தூள், உடை, போன்ற அடிப்படை வசதிகள் செய்யப்படுகின்றன. செய்தியறிய திணைமும் செய்தித்தாள், வார, மாத இதழ்கள். 15 நாட்களுக்கு ஒருமுறை திரைப்படம், தொலைக் காட்சி போன்றவை உண்டு. அது மட்டுமல்லாமல் குறைந்த பட்ச பருத்துவ வசதி, வாரத்திற்கு ஒருமுறை மேலதிகார் யைப் பார்த்து குறை கூறலாம் என அடிப்படை உரிமைகள் உண்டு. ஆனால், சிறப்பு முகாம்களில் இந்த குறைந்த பட்ச உரிமை கூட கிடையாது. இவற்றை தம் சொந்த செலவில் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்றால் அதுவும் மறுக்கப்படுகிறது.

இவ்வாறான அடக்கு முறையினால் விரக்தியடைந்த அகதிகள் தங்களை திருப்பி தம் நாட்டிற்கே அனுப்பி வைக்கும்படி கேட்டுள்ளனர். தமது சொந்த செலவிலேயே நாடு திரும்ப தயாராக இருப்பதாகவும் அதற்கு அனுமதி அளிக்கும் படி தமிழக அரசை கேட்டுள்ளனர். ஆனால், அரசு செவிசாய்த் ததாகத் தெரியவில்லை.

சிறப்பு முகாம்களில் உள்ள ஒரு சிலர் மீது வழக்குகள் உள்ளன. இவர்கள் இவ்வழக்கில் நீதிமன்றத்தில் பிணையல் பெற்றும் இவர்கள் வெளியே விடப்படுவதில்லை. மாறாக சிறப்பு முகாம்களில் அடைக்கப்படுகின்றனர். இவர்களை நீதிமன்ற வழக்கிற்கு முறைப்படி அனுப்புவது கிடையாது. இதனால் மீண்டும் பிடி ஆணை போடப்பட்டு சிறைச்சாலைக்கே கொண்டு செல்கின்றனர். சிறப்பு முகாம்களின் அதிகாரிகளால் ஏற்படும் இத்தவறினால் அகதிகள் சிறையில் வாடுகின்றனர்.

உதாரணமாக, கொடைக்கானல் தொலைக்காட்சி நிலைய வெடிகுண்டு வழக்கில் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு, கைது செய்யப்பட்டு மதுரை நடுவண் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட பாலச்சந்திரன் என்பவருக்கு 20-06-92 அன்று உயர் நீதிமன்றம் பிணையல் வழங்கியது. ஆனால், இவரை விடுதலை செய்யாமல் வேலூர் சிறப்பு முகாமில் அடைத்து வைத்தனர். வேலூரிலிருந்து கொடைக்கானலுக்கு பல மணிநேரம் பட்டினி

யாக வழக்கு மன்றத்திற்கு அழைத்து வருவார்கள். ஒருமுறை முகாமிலிருந்து வழக்கு மன்றத்திற்கு அழைத்து வராமையால் பிடி ஆணை போடப்பட்டு மீண்டும் மதுரை சிறையில் அடைத்தனர். இவ்வாறு அடைக்கப்பட்டது தவறு என்றும் தம்மை பிணையலில் விடுவிக்க வேண்டும் அல்லது வழக்கு மன்றத்திற்கு அருகில் உள்ள முகாம் ஒன்றுக்கு மாற்ற வேண்டும் என்றும் உயர் நீதி மன்றத்தில் போடப்பட்ட வழக்கின் அடிப்படையில் துறையூர் சிறப்பு முகாமில் கொடுந் துன்பத்திற்கிடையில் வைத்திருக்கிறார்கள். தளைப்படுத்தும்போது "தமிழ் மக்கள் பாதுகாப்புப் பேரவை" என்று சொன்ன போலீசு சிறப்பு முகாமில் வைப்பதற்கு காரணமாக அவர் 'விடுதலைப் புலி' என்று புளுகுகிறது.

0. நீதி மன்றத்தால் விடுதலை செய்யப் படுவோர் கூட விடுவிக்கப் படுவதில்லை. அண்மையில் 'தடா' நீதி மன்றத்தால் குற்றமற்றவர் எனத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்ட கிரண் என்பவர் விடுவிக்கப் படாமல் சென்னை சிறைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். பின்னர் சிறப்பு முகாமில் அடைக்கப் பட்டுள்ளார்.

தமக்கிழைக்கப்படும் கொடுமைகள் குறித்து பலமுறை தொடர்புடையவர்கள் விண்ணப்பங்கள் அனுப்பியும் போராட்டங்கள் நடத்தியும் எவ்வித பயனும் கிடைக்கவில்லை. கடந்த 21-7-94 முதல் துறையூர் முகாமில் 14 நாட்கள் சாகும் வரை உண்ணாநிலைப் போர் நடத்தினர். இப் போராட்டத்திற்கு பிறகு செய்தித்தாள் என்ற பெயரில் துண்டு துண்டாக்கப்பட்ட தாள்கள் வழங்கப் படுகின்றன. இதைத் தொடர்ந்து வேலூர் செங்கல்பட்டு முகாம்களில் உண்ணாநிலையும் புழல் முகாமில் தீக்குளித்து இறந்தும் பயனில்லை. தங்களை தம் நாட்டுக்கு திருப்பியனுப்பக் கோரி மீண்டும் துறையூர் முகாமில் உள்ள செயசந்தரம் குடும்பத்தினர் 8-12-94 முதல் உண்ணா நிலையிலிருந்து மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப் பட்டுள்ளனர்.

இவ்வாறு ஈழத் தமிழர்கள் தமிழகத்தில் குற்றப் பரம்பரையினராக வைக்கப் பட்டிருப்பது வேதனையிலும் வேதனை. இந் நிலையில், தமிழகத்திலுள்ள பல்வேறு தரப்பினரும் இது குறித்து கவனம் செலுத்தினாலும் இங்குள்ள தமிழர்களே உரிமையற்றிருக்கிற நிலையில் ஈழத் தமிழர்களுக்கு உதவுவதென்பது மிகக் கடினமானதொன்றே. ஈழத் தமிழர்களுக்கு நாம் உதவ வேண்டுமெனில் நம் விடுதலைக்கு நாம் போராடுவதன் வழியிலேயே இயலும்.

கூண்டிலிருந்து ஒரு குரல்

[துறையூர் சிறப்பு முகாமில் வைத்து வதைக்கப்பட்டு தற்பொழுது வேலூர் வதை முகாமுக்கு மாற்றப்பட்டுள்ள விடுதலைப் புலித்தோழர் சிவா 17-10-94 அன்று கருர் வழக்கு மன்றத்தில் ஆற்றிய உரை]

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதி அவர்களே !

முதலில் எனது நன்றிகளை உங்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஏனெனில் எனக்குரிய நீதி மறுக்கப்பட்டிருப்பினும் எனக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளை வெளிப்படுத்தவாவது சந்தர்ப்பம் அளித்துள்ளீர்கள்.

என் மீது போடப்பட்டிருக்கும் வழக்கு பொய் வழக்காகும். இந்த மன்றத்தில் என் மீது தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கும் குற்றச்சாட்டு யாவற்றையும் நான் மறுக்கிறேன். சட்டத்தின் பாதுகாப்பு எனக்கு கிடைக்காதது மட்டுமல்ல, சட்ட விரோதமாக என்னைக் கொடுமைப்படுத்துகின்றனர். இதில் ஆச்சரியம் ஏதும் இல்லை. ஏனெனில் இது எனக்கு மட்டுமல்ல, பொதுவாக இன்று ஈழத் தமிழர்கள் அனைவருக்கும் இங்கு இதே நிலைதான். "தமிழ் நாட்டில் இடம் பெறும் அனைத்து வன் செயல்களுக்கும் ஈழத்தமிழ் அகதிகளே காரணம்" என்று முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா அவர்கள் கூறியிருப்பது தமிழ் நாட்டில் இவ் அகதிகளுக்கு பாதுகாப்பற்ற தன்மையை தோற்றுவித்துள்ளது. காவல் துறையை தனது வசம் வைத்திருக்கும் முதலமைச்சர் நன்கு ஆராயாமல் பெரறுப்பற்ற முறையில் இவ்வாறு பேசியிருப்பது ஈழத் தமிழ் அகதிகள் மீது போலீசார் மேற் கொள்ளும் அராஜகத்திற்கு வழங்கப்பட்ட அங்கீகாரமாகவே அமைந்துள்ளது.

என்னை 23-8-1991 அன்று போலீசார் கைது செய்தனர். 23 முதல் 29-8-1991 வரை விசாரணை என்னும் பெயரில் சித்திரவதை செய்து விட்டு 30-8-91 அன்று திருச்சி மத்திய சிறையில் அடைத்தனர். நான் ஏன் கைது செய்யப்பட்டேன்? என் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டு என்ன? என்பது எதுவும் தெரியாமல், தெரிவிக்கப்படாமல் சிறையில் அடைக்க

கப்பட்டேன். ஒரு நபரை கைது செய்யும் போது கைது பற்றி அந்நபருக்கு தெரியப்படுத்த வேண்டும். கைது செய்யப்படும் நபர் விரும்பினால் தன்னுடன் ஒரு நண்பரையும் அழைத்துக் கொண்டு கைது செய்ய வந்த காவல் அதிகாரியுடன் காவல் நிலையம் செல்லலாம். கைது செய்யப்பட்டவர் விரும்பும் நபருக்கு அவர் கைது பற்றிய தகவலை உடனே தாமதமின்றி கைது செய்யும் அதிகாரி அறிவிக்க வேண்டும். இவ்வாறு அறிவித்த முழு விவரங்களை தமது டையரியில் எழுதியிருக்க வேண்டும். இவ்வாறு செய்யப்பட்டதா என 'ரிமாண்ட்' செய்யும் போது நீதிபதி சரிபார்க்க வேண்டும். இவ்வாறு சுப்ரீம் கோர்ட் மே 1994 முதல் வாரம் தீர்ப்புகூறியுள்ளது. இவற்றைக் கடைப்பிடிக்காத அதிகாரிகள், நீதிபதி யாவரும் கோர்ட் அவமதிப்பு குற்றவாளிகளே என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இவை யாவும் என் விடயத்திலும் வழக்கம் போல் மீறப்பட்டுள்ளது. கைது பற்றி என் நண்பர்களுடனோ அல்லது வழக்கறிஞருடனோ தொடர்பு கொள்ள சந்தர்ப்பம் மறுக்கப்பட்டதுடன் எனது பொருட்களை இப்போலீசார் திருடினார்கள். இது பற்றி ரிமாண்ட் செய்த நீதிபதியிடம் முறையிடும் எந்த வித பயனும் ஏற்பட வில்லை.

நீதிபதி அவர்களே, நான் சாதாரண மக்களில் ஒருவன். எனக்கு மனைவி, மக்கள் உண்டு. எல்லோரும் போல் நானும் எனது குடும்பத்துடன் அமைதியாக, மகிழ்ச்சியாக வாழ வேண்டும் என கனவு காண்பவன். ஆனால் எனது விருப்பத்திற்கு மாறாக நான் தமிழன் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக எனது வாழ்வு பறிக்கப்படுமாயின் வேறு வழியின்றி என்னைத் தற்காத்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலைக்கு நான் தள்ளப்படுகின்றேன். 1983 இல் இடம் பெற்ற இனக்கலவரம் எனக்கு இந்நிலையை உருவாக்கியுள்ளது.

என் கண் முன்னே தாய் தந்தையர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். சகோதரிகள் கற்பழிக்கப்பட்டனர். உடைமைகள் குறையாடப்பட்டன. இவை யாவும் சிங்கள இராணுவத்தால் செய்யப்பட்டது. இதனைத் தடுத்து நிறுத்த என்னைத் தற்காத்துக்கொள்ள வேறுவழியின்றி நானும் ஆயுதமேந்த வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டேன். காட்டு மிருகங்களால் ஆபத்து வரும் என்று தெரிந்தால் அவற்றை நாம் கொன்று தீர்க்கி

றோம். இது சரிதான்; இதை தவறு என்று கூட யாரும் கூறுவதில்லை. அதே போல் ஒரு மனிதன் சக மனிதர்கள் மீது காட்டு மிருகத்தைப்போல் பாய்ந்து கடித்துத் தின்ன முயன்றால் அவனை நாம் மிருகத்தைக் கொல்வது பேரல் கொண்டு தீர்க்கத்தான் வேண்டும். நாம் கொசுவை எதற்காக அடித்துக் கொல்கிறோம்? நம்முடைய உடம்பில் இருந்து அது ஒரு துளி இரத்தத்தைக் குடித்து விட்டது என்பதற்காகத்தானே எனவே எமது உயிரைக் குடிக்கும் மிருகத்தை எப்படி பொருத்துக் கொள்ள முடியும்? அழித்தொழிக்க வேண்டியது தானே. இவ்வாறு எம்மை அழிக்க வந்த சிங்கள இன வெறி இராணுவத்தை தடுத்த போது சிங்கள இன வெறி அரசால் எமக்கு வழங்கப்பட்ட பெயர் வன்முறையாளர். பயங்கர வாதிகள்.

நாம் யுத்தத்தை விரும்ப வில்லை. நாம் யுத்தத்தை ஒழிப்பதற்காகப் போராடுபவர்கள். ஆனால் யுத்தத்தை யுத்தத்தின் மூலம் தான் ஒழிக்க முடியும். இனவெறி அரசின் துப்பாக்கியை ஒழிக்க வேண்டுமாயின் நாமும் துப்பாக்கி ஏந்துவது அவசியம். நாம் மனித உயிரின் மாண்பினை உணர்ந்தவர்கள். ஓர் ஒளிமயமான எதிர்காலத்தை தமிழ் இனமும் அடைய வேண்டுமென்று கனவு காண்கிறோம். அக் கனவை நிறைவேற்ற ஆயுதப் போராட்டம் தவிர்க்க முடியாதவாறு இருக்கின்றது.

கோழையாக அஞ்சி வாழ்வதை விட

கொடுமைக்கு எதிராக வாளேந்தி

மடிவதே மேல் !

ஆழ் கிணற்றுக்குள் அடங்கி வாழும்

தவளையை விட

தீப்பிழம்போடு போராடி மடியும்

விட்டிலே சிறந்தது!! என்றார் லெனாண் நாட்டுக்

கவிஞர் கலீஸ்ஜிப்ரான். ஆகவே என் போன்ற இளைஞர்களுக்கு ஏற்பட்ட நிலையாகும். இந்நிலையில் “எமது வீரர்கள் இரத்தம் சிந்தும் போது எமது இதயம் வருந்துகிறது, எனினும் நாங்கள் உறுதி தளர மாட்டோம், ஏனெனில் இரத்

தம் சிந்தாமல் நாம் சுதந்திரம் பெற முடியாது” என்று தமிழ் இனத்தின் மாபெரும் தலைவர் ‘பிரபாகரன்’ அறை கூவல் விடுத்துள்ளார். அவர் கரத்தை வலுப்படுத்துவது ஒவ்வொரு ஈழத்தமிழினும் கடமையாக இருந்தது.

இலங்கை இனவெறி அரசு குறிப்பிட்டது போல் இன்று இந்திய அரசும் எம்மை வன்முறையாளர், பயங்கரவாதிகள் என்று குற்றம் சாட்டுகிறது; இவ்வழக்கிலும் என்னை மிகப் பெரிய பயங்கரவாதி என போலீசார் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அதே போன்று அதிக பந்தோபஸ்து போட்டு கொடிய வன்முறையாளனை அழைத்துச் செல்வது போல் மக்கள் மனதில் சித்தரிக்க முயலுகின்றனர்.

தமிழ் மக்கள் மனதில் எம்க்கு இருக்கும் ஆதரவை அழிப்பதற்காக இவர்கள் ஆடும் இந் நாடகம் ஒரு போதும் வெற்றி பெறப்போவதில்லை. ஏனெனில் நான் அப்பாவி மக்களை யாரையாவது கொன்றேனா? அல்லது யாரையாவது கற்பழித்தேனா? அல்லது எங்கேயாவது கொள்ளை அடித்தேனா? ‘பொலீசு’ என்ற ஒரு வெறிக் கூட்டத்தை வைத்துக் கொண்டு இத்தனையும் செய்யும் ஒரு அரசு, என்னை பயங்கரவாதி என்று சித்தரிப்பதை நம்புவதற்கு தமிழ் மக்கள் என்ன முட்டாள்களா?

அன்று எனக்கு பயிற்சி கொடுத்தது இந்திய அரசு, எனக்கு வெடிகுண்டுகள், துப்பாக்கி, ஆயுதங்கள் கொடுத்தது இந்திய அரசு, எனக்கு பணம் கொடுத்தது இந்திய அரசு. இத்தனையும் செய்து கொடுத்து விட்டு இன்று என் மீது குற்றம் சுமத்துகிறது இந்திய அரசு. வேடிக்கையாக இருக்கிறது. அமைதிப்படை எனும் பெயரில் ஆக்கிரமிக்க முனைந்த போது அதற்கு இடங் கொடாமல் எதிர்த்ததாலும், இங்குள்ள சில தலைவர்களின் சுயநல அரசியலுக்கு ஒத்துழைக்க மறுத்ததாலும், ஈழப்போராளிகளை கொச்சைப் படுத்த வேண்டும் என்ற போக்கில் இவ்வாறு செய்யப்படுகிறது. மேற்கண்ட விடயங்களுக்கு தக்க ஆதாரத்தை என்னால் விபரமாக கொடுக்க முடியும். ஆனால் அவை இவ்வழக்கிற்கு சம்பந்தமில்லாதது என்று இம் மன்றத்தால் ஆட்சேபிக்க கூடும் என்பதால் அவற்றை இங்கு குறிப்பிடுவதை தவிர்க்கிறேன்.

அன்று எமது போராட்டத்தை ஆதரிப்பதாகக் கூறிக் கொண்ட இந்திய அரசு இன்று தாம் ஒரு போதும் ஈழப்பிரச்சனையை ஆதரிக்கவில்லை எனக் கூறுகிறது. அப்படியாயின் ஈழம் என்னும் தனி நாட்டுத் தீர்மானத்தை மாகாணசபையில் நிறைவேற்றிய வரதராஜப் பெருமாளை பலகேரடி செலவழித்து பாதுகாப்பதேன்? தமிழ் ஈழத்தை மறுக்கும் இந்திய அரசு பாலஸ்தீன விடுதலையை அங்கீகரிப்பதேன்? நெல்சன் மண்டலேவின் ஆயுதப் போராட்டத்தை ஆதரித்த இந்திய அரசு ஈழப் போராட்டத்தை ஆதரிக்க மறுப்பது ஏன்? பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத் தலைவர் அராபத்திற்கு செங்கம்பள வரவேற்பு கொடுக்கும் இந்திய அரசு ஈழப் போராளிகளை பிடித்து பொய் வழக்கு போட்டு சித்திரவதை செய்வது ஏன்? நாம் தமிழர் என்பதாலா? இக்கேள்விகளை தம் மனதில் எழுப்புவன் மூலம் உணர்வுள்ள ஒவ்வொரு தமிழனும் இந்திய அரசின் சுயருபத்தை இனங் காண முடியும். இலங்கை இந்திய இனவெறி அரசுகள் மட்டுமல்ல உலகில் உள்ள அனைத்து பிற்போக்கு அரசுகளும் ஒன்று சேர்ந்து எதிர்த்தாலும் தலைவர் பிரபாகரன் தலைமையில் தமிழ் இனம் விடுதலையடைந்தே தீரும். இது உறுதி.

அன்று அமைதிப்படை என்று வந்து ஆக்கிரமிப்பு செய்ய முனைந்து தோற்றவர்கள், இன்று அகதியாக வந்தவர்களையும், மருத்துவ சிகிச்சைக்காக வந்தவர்களையும் ஈவு இரக்கம் இன்றி கைது செய்து பொய் வழக்கு போட்டு சித்திரவதை செய்கின்றனர். இவர்கள் மீது வன்முறையாளர், பயங்கரவாதிகள் என்று முத்திரை குத்துகின்றனர். அதுமட்டுமல்ல தமிழகத்தில் வன்முறையை தோற்றுவிக்க வந்தவர்கள் என்றும் பிரச்சாரம் செய்கின்றனர்,

இவர்களுக்கு ஒன்றை மட்டும் பதிலாக கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நாம் வன்முறை மீது காதல் கொண்ட மனநேராளிகள் அல்லர். அதேபோல் புரட்சியை ஏற்றுமதி செய்யமுடியும் என்பதிலும் நாம் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் அல்லர். எனவே இவர்கள் இவ்வாறு பழி சுமத்துவது அர்த்தமற்றது என்பதை தமிழ்மக்கள் இனம் கண்டு கொள்வார்கள்

ஒரு பொய்யை திரும்ப திரும்ப சொல்வதன் மூலம் உண்மையாக்கிவிட முடியும் என்ற நம்பிக்கையில் தம்மிடம் இருக்கும் பாரிய மக்கள் தொடர்பு சாதனங்கள் மூலம் எம்மீது மீண்டும் மீண்டும் இவ்வாறு அவதூறு பொழிவதையே தொழிலாக இந்திய அரசு கொண்டிருக்கிறது. எனக்கு ஒரே ஒரு வாய்ப்பு கொடுக்கப்படுமாயின் சகல உண்மைகளையும் வெளிப்படுத்தி இந்திய அரசின் சுயரூபத்தை மக்கள் மத்தியில் அம்பலமாக்க தயாராக இருக்கிறேன்.

என்னைக் கைது செய்து என்னிடமிருந்து பணத்தைப் பறித்துக் கொண்டதுடன் எவ்வித விசாரணையும் இன்றி தடா சட்டத்தில் அடைத்தனர். அதன்பின் தடா சட்டம் பயன்படுத்துவதற்குரிய காரணங்களைக் காண்பீக்க முடியாமல் வேறு வழியின்றி தடா சட்டத்தை வாபஸ் பெற்றனர். நீதிமன்றம் எனக்கு ஜாமீன் வழங்கியதைத் தொடர்ந்து, சட்ட மூலம் கொடுமை படுத்த முனைந்தவர்கள், அதன்பின் என்னை சிறப்பு முகாமில் அடைத்து சட்ட விரோதமாக சித்திரவதை புரிகின்றனர்.

24-7-92 முதல் நான் துறையூரில் உள்ள சிறப்பு அகதிகள் முகாமில் அடைக்கப் பட்டிருக்கிறேன். சிறப்பு முகாம் என்னும் பெயரில் சிறையை விடக் கொடிய சித்திரவதை முகாம்களாகவே இருக்கின்றது. ஏனெனில் சிறையில் கைதிகளுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் சொற்ப சலுகைகள் கூட சிறப்பு முகாமில் மறுக்கப்படுகிறது. தமிழக அரசால் நடத்தப்படும் இச் சிறப்பு முகாம்கள் என்பது தமிழ் அகதிகளை கொடுமைப்படுத்தும் சித்திரவதை முகாம்கள் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். ஆனால் இச்சிறப்பு முகாம்களில்மிகவும் கொடிய முகாமாக துறையூர் முகாம் இருக்கின்றது.

இம் முகாமில் கணவன், மனைவி பிள்ளைகளை பிரித்து ஷெல்களில் அடைத்து வைத்திருக்கின்றனர். கணவன், மனைவி பிள்ளைகளுடன் பேசுவதற்குக் கூட அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. தனியாக வைக்கப்பட்டிற்கும் இப் பெண்களை இரவு நேரங்களில் தமது அதிகாரத்தை பயன்படுத்தி மிரட்டி மருத்துவமனைக்கு என பதிந்து வெளியே கூட்டிச் சென்று

“ லாட்ஜில் ” தங்கி பாலியல் பலாத்காரம் நிகழ்கிறது. இது குறித்து சம்பந்தப்பட்ட பெண்களே மனுக் கொடுத்தும் இது வரை எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. சிறுவர் களைபாட சாலை சென்று படிக்க அனுமதிப்பதில்லை. உறவி னர்கள் பார்வையிட வந்தால் அனுமதிப்பதில்லை. கடந்த இரு வருடங்களாக இத்தகைய சிறப்புமுகாமில் போதிய வெளிச்சம் இன்றிய ஒரு சிறிய “ஷெல்” இல் 24 மணிநேர மும் பூட்டியே என்னை வைத்திருக்கின்றனர். உள்ளேயே மலசலம் கழிக்க வேண்டும். உள்ளேயே குளிக்க வேண்டும். உள்ளேயே சாப்பிட வேண்டும். இவ்வாறு அடைத்து வைக் கப்பட்டிருப்பதுடன் எவ்வித பொழுது போக்கு வசதியும் செய்து தரப்படாதது உடல் ரீதியாகவும் உள் ரீதியாகவும் எனக்கு மிகுந்த வேதனையைக் கொடுக்கின்றது. முகாமில் இருக்கும் மற்ற அகதிகளுடன் பேசுவதற்குக் கூட எனக்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டுள்ளது.

அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் நபருக்கு சத்துள்ள உணவு, மாலை நோம் ம அல்லது கடலை, பாதுகாக்கப்பட்ட குடிநீர், ஆரோக்கியத்திற்கு தேவையான காற்றோட்டமுள்ள அறைகள், சுத்தமான தரை விரிப்பு, போர்வை, தலையணை ஆகியன தரப்பட வேண்டும். இவ்வாறான அத்தியாவசிய தேவைகளை அலட்சியப் படுத்துவது அரசியல் சாசன சட்டத் தையே அவமதிப்பதற்குச் சமம். ஆனால் இங்கு எமக்கு வழங்கப்படும் உணவு சத்துக் குறைவானது மட்டுமல்ல போது மானதாகவே இல்லை. எமக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் பணம் ஒரு நாளைக்கு 12/- ரூபா. இதில் தாசிஸ்தார், சாப்பாட்டுக் கடைக்காரர் ஆகியோர் எடுப்பது போக மீதியில் வழங்கப் படும் உணவு ஒரு வேளைக்குக் கூட போதவில்லை. அண்மை யில் முதலமைச்சர் எமக்கு 2/ரூபா அதிகரித்துக் கொடுத்திருப் பதாக அறிகிறேன். ஆனால் அப்பணமும் வழக்கம் போல் அதிகாரிகளின் கையில் போகின்றதே யொழிய எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அத்துடன் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் நபர் வெளித் தொடர்புகளுடன் துண்டிக்கப்படக் கூடாது என் பதற்காக பத்திரிகை, வானொலி, தொலைக்காட்சி வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பது சட்டமாகும். ஆனால் இங்கு இவை எமக்கு செய்து தரப்படாததுடன் இவற்றை நாம் எமது சொந்த பணத்தில் பெற்றுக் கொள்ள

வு அனுமதி மறுக்கப்படுகின்றது. இதில் இருந்தே நான் எந்தளவு காட்டு மிராண்டித் தனமான முறையில் கொடுமைப் படுத்தப்படுகிறேன் என்பதை புரிந்து கொள்ள முடியும்.

அடைத்து வைக்கப்படும் ஒருவர் நீதி மன்றத்தின் மூலம் நீதியைப் பெறுவதற்கு வாய்ப்பு அளிக்கப்பட வேண்டும். அதற்குரிய வசதிகள் ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். ஒரு 'போஸ்ட் கார்ட்' இல் எழுதி அனுப்பினாலே அதனை ஒரு மனுவாக ஏற்று உயர்நீதி மன்றத்தில் விசாரணை மேற்கொள்ளப்படுமா, என்னும் நிலை இந்தியாவில் இருப்பதாகக் கூறுகின்றனர். ஆனால் எமக்கு ஒரு காட்டுகூட தராமல் அடைத்து வைத்தால் நாம் எப்படி நீதியைப் பெறமுடியும்? அதையும் மீறி மனு எழுதிக் கொடுத்தால் அது சபூ பிராஞ் தணிக்கைக் கூடாக செல்ல வேண்டி இருப்பதால் அவர்கள் தங்களுக்கு எதிரான இம் முயற்சிகள் எதற்கும் அனுப்பதில்லை. கூடிதங்கள் தணிக்கை செய்யப்படுவதால் நாம் வக்கீலுடனோ அல்லது நண்பர்களுடனோ தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை. ஏனெனில் வழக்கு பற்றி நாம் முயற்சி செய்தால் அது அனுப்பப்படுவதில்லை.

இங்கு நடக்கும் இக் கொடுமைகள் குறித்து உயர் அதி காரிகளிடம் முறையிட்டோம். தொடர்ந்து 14 நாட்கள் உண்ணாவிரதம் இருந்தோம். எமக்கு இழைக்கப்படும் இக் கொடுமைகளை தடுத்து நிறுத்தக் கோரி பிரதமர், முதலமைச்சர், உயர்நீதி மன்ற தலைமை நீதிபதி, தலைமைச்செயலர், மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர், ஆகியோருக்கு தமிழ்நாடு இளைஞர் பேரவை, மக்கள் உரிமைக்கழகம், பாட்டாளி மக்கள் கட்சித் தலைவர் ராமதாஸ் ஆகியோர் தந்தி கொடுத்தனா. ஆனால் எவ்வித பயனும் இல்லை, மாறாக எனது மனைவி பிள்ளைகளின் படங்கள் பறித்துக் கிழிக்கப்பட்டன. எனது உடுப்புகள் செருப்புகள் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டது. இது குறித்து நியாயங் கேட்டால் இங்குள்ள பொலீஸ் அதிகாரிகள் எங்களைப் பார்த்து தேவடியா மகனே, மயிராண்டி சிங்களவனுக்குப் பிறந்தவனே என்று சர்வசாதாரணமாக ஏசுவார்கள். ஏன் எங்கள் தாயை அசிங்கப் படுத்துகிறீர்கள்? என்று கேட்டால் அடி உதை விழும். இவ்வாறுதான் 21-12-1993 அன்று உதவி ஆய்வாளர் அன்பழகன் தலைமையில் வெறிபிடித்த பொலீசார் குப்பலாக சேர்ந்து என்னைத்

தாக்கியதில் என் கால் முறிந்தது என்னை மட்டுமல்ல அன்று முகாமில் பலரை இவ்வாறு அடித்து துன்புறுத்தினார்கள்.

அவர்கள் எவ்வாறு சித்திரவதை செய்தனர் என்பதை கூறுவதற்கு என் நாகுக்கு கூசுகின்றது. அந்தளவு கேவலமாக கொடுமை செய்தனர். கால் முறிந்து நடக்க முடியாமல் நான் வேதனைப்பட்ட போதும், மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்லவில்லை. மருத்துவ மனைக்கு எடுத்துச் சென்றால் தமது அராஜகம் வெளி உலகத்திற்கு தெரிந்து விடும் என்ற பயத்தில் ஈவு இரக்கமின்றி அப்படியே கிடக்க விட்டனர். இன்று கூட என் கால்கள் அடிக்கடி வலிக்கின்றது.

காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒருவரை நீதிமன்றத்தில் ஆஜர் செய்ய வேண்டும். ஆஜர் செய்யத் தவறுவது மிகப்பொய் சட்டவிரோத குற்றமாகும். ஆனால் நான் கிட்டத்தட்ட ஒருவருடம் நீதிமன்றத்தில் ஆஜர் செய்யப்படாமலேயே அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன். இது குறித்து இந் நீதிமன்றமும் எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் அதிகாரிகளின் அராஜகத்திற்கு உடந்தையாக இருந்துள்ளது. எனக்கு இழைக்கப்பட்டு இக் கொடுமைகள் குறித்து இந் நீதிமன்றத்தில் எத்தனையோ தடவை முறையிட்டு இருக்கிறேன். அப்பொழுதெல்லாம் “சிறப்பு முகாம் நிர்வாகம் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரின் கீழ் உள்ளது. அதில் தலையிட எனக்கு அதிகாரம் இல்லை.” என்று பொறுப்பற்ற முறையில் பதில கூறப்பட்டதே யொழிய எனது மூலையில் அக்கறை செலுத்தப்படவில்லை. எனது மனுவை ஏற்று உயர்நீதி மன்றம் அனுப்பி ரிட் மனுவாக பதிவு செய்து விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ள இந் நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டிருக்க முடியும். ஆனால் அவ்வாறு செய்யாமல் அதிகாரிகளின் அராஜகத்திற்கு உடந்தையாக இருந்ததாலேயே எனக்கு நீதி மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது- ஆரம்பத்தில் நான் குறிப்பிட்டேன்.

ஒரு கைதி கண்காணிப்புக்கு உள்ளவரே ஒழிய அடிமை அல்ல. ஏற்கனவே தப்பி ஒடிய கைதி தவிர வேறு யாருக்கும் கைவிலங்கு போடக் கூடாது என்று எட்ரீம் கோர்ட் உத்தரவிட்டுள்ளது- நான் கைதி அல்ல— அகதி. அகதியான எனக்கு இவ்வாறு கைவிலங்கு, லீங் செயின் மாட்டி இழுத்து வருவது தவறு. இது நான் அடிமையாக நடத்தப்படுவதையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது, அகதியாக வந்தவர்களை

கைது செய்து அடிமையாக நடத்துவதில் தமிழக அரசு பெருமைப்படலாம். ஆனால் தமிழ் நாட்டில் தமிழ் அகதிகளுக்கு இவ்வாறு நிகழ்வது குறித்து இன உணர்வுள்ள ஒவ்வொரு தமிழனும் வெட்கப்பட்டேயாக வேண்டும்.

எமக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகள் நாஜிகளின் சித்திரவதை முகாம்களில் நடந்தவை விடக் கொடியது. இவையாவும் அரசுக்கு தெரிந்தே உயர் அதிகாரிகளினால் நடத்தப்படுகின்றது. இவ்வளவு திமிராகவும், பொறுப்பற்ற முறையிலும் இவ்வதிகாரிகள் நடந்து கொள்வதற்கு அரசு பொறுப்பாகும். எனவே இவ் அராஜகங்களுக்கு இத்திய அரசும், தமிழ்நாடு அரசின் முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா அவர்களும் என்றாவது ஒரு நாள் பதில் சொல்லியே ஆக வேண்டும். சர்வதிகாரமாக நடந்து கொள்ளும் தலைவர்களுக்கும் அவர்களின் அராஜகக் கொடுமைகளுக்கும் என்ன முடிவு ஏற்பட்டது என்பது சரித்திரத்தை சிறிது புரட்டிப் பார்த்தாலே புரியும். அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட முடிவு மிக விரைவில் இவ் அராஜக வாதிகளுக்கும் நிச்சயம் ஏற்படும்.

கல் ஒன்றைத் தூக்கி தன் காலில் போடுவது என்பது குறிப்பிட்ட சில முட்டாள்களின் செயல்களை வர்ணிப்பதற்கு சீன மக்கள் பயன்படுத்தும் ஒரு முதுமொழி. சகல நாட்டு பிற்போக்கு வாதிகளும் இத்தகைய முட்டாள்களே. புரட்சிகரப் போராளிகளுக்கு எதிரான அவர்களின் அடக்கு முறைகள் அனைத்தும் இறுதியாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் மக்களின் புரட்சிகளை பரந்த பேலும் தீவிரமான அளவில் வளர்ப்பதற்கு ஒன்றை செய்வதாகவே அமைகின்றன. இதேபோல் இலங்கை இத்திய அரசுகள் எம்மீது மேற்கொள்ளும் அடக்கு முறைகள் யாவும் தமிழ் ஈழ மக்களின் விடுதலைக்கு உறுதுணையாகவே இறுதியில் அமையும். எம்மை பிடித்து அடைத்து சித்திரவதை செய்வதன் மூலமோ அல்லது எம்மைக் கொன்று குனிப்பதன் மூலமோ ஈழப் போராட்டத்தை நசுக்கிவிட முடியும் என இத்திய அரசு காணும் கனவு ஒரு போதும் நிறைவேறப் போவதில்லை. ஏனெனில் நாம் புதைக்கப் படுபவர்கள் அல்ல. விதைக்கப்படுபவர்கள். எம்மில் இருந்து ஆயிரமாயிரமாய் முளைத்த ஈழவர். துண்டு துண்டாய் எம்மை வெட்டி எறிந்தாலும் பொங்கும் கடல் அலையாய் மீண்டும் மீண்டும் எழுந்து வருவோம். இறுதி வெற்றி உறுதி எமக்கு.

என்னைப் பொறுத்த வரையில் இந்த நீதி மன்றத்தில் எனக்கு நீதி கிடைக்கும் என நான் நம்பவில்லை. ஆனால் தமிழ் நாட்டு மக்கள் என்று விடுதலை பெறுகிறார்களோ அன்று இவ்வழக்கு மீண்டும் விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும். அப்போது மக்கள் மன்றத்தில் நான் விடுதலை செய்யப்படுவேன். ஆம் வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும்.

மேலும் நீதிபதி அவர்களே உங்களிடம் ஒரு பணிவான வேண்டுகோள் விடுக்கிறேன். இவ் அராஜக வாதிகளால் நான்ட்டுவொளல செய்யட்டலாம். அவ்வாறு நான் பரண மடைய நேரிட்டால் எனது கண்களை தமிழ் நாட்டில் யாராவது ஏழைத் தமிழ் சிறுமிகு வழங்க வேண்டும். அத்துடன் எனது உடலை தமிழ் நாட்டில் உள்ள ஏதாவது ஒரு "ருந்துவ பல்கலைகழகத்திற்கு ஒப்படைக்க வேண்டும். இதுவே எனது கடைசி விருப்பமாகும்.

இதோ நான் எனது வாக்கு முடித்தை முடித்துக் கொள்ள விருப்புகிறேன். நான் யாரையும் தனிப்பட்ட முறையில் தாக்கிக் கொள்ள விருப்பவில்லை, இருப்பினும் விசாரணை என்ற பெயரால் இங்கு இதுவரை நடத்தப்பட்ட கேலிக் கூத்தை வேண்டா வெறுப்பாகவே அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்மீது குற்றம் சுமத்தியவர்கள் மீது எனக்கு அனுதாபம்தான் பிறக்கிறது. ஏனெனில் பட்டப, பதவி, பணம் இவற்றுக்காக இன உணர்வு இழந்து காட்டிக் கொடுக்கும் கருங்காலிகளாக இவர்கள் மாறினாலும் இவர்களும் தமிழர்கள் தான். தமிழ் மக்கள் நடத்தும் போராட்டம் இவர்களுக்கு யட்டுமல்ல இவர்களின் மனைவி பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் சேர்த்துதான் என்ற உண்மையை இவர்கள் மறுத்தாலும் காலம் இவர்களுக்கு இதை நிச்சயம் உணர்த்தும்.

“ வீழ்வது நாமாக இருப்பினும்
வாழ்வது தமிழாக இருக்கட்டும் ”

நன்றி.

போர் புலிகள் பக்கத்திலே 000

மாங்கிளி யும்மரங் கொத்தியும்
கூடு திரும்பத் தடையில்ல
நாங்க மட்டும் உலகத்தில
நாடு திரும்ப முடியல
சிங்களவன் படைவானில்
நெருப்பை அள்ளிச் சொறியுது

எங்களுயிர் தமிழீழம்
சுகாடாய் எரியுது
தாய்கதற பிள்ளைகளின்
நெஞ்சுகளை கிழிக்கிறான்
தாயாகும் முன்னே இளம்
பிஞ்சுகளை அழிக்கிறான்
(மாங்)

பெத்தவங்க ஊருல
ஏங்குறாங்க பாசத்தில்
எத்தனைநாள் காத்திருப்போம்
அடுத்தவன் தேசத்தில்
உண்ணவும் முடியவில்ல
உறங்கவும் முடியுதில்ல
எண்ணவும் முடியுதில்ல
இண்ணுந்தான் விடியுதில்ல
(மாங்)

கிட்டிபுள்ளு அடித்துநாங்க
விளையாடும் தெருவில்
கட்டிவைச்சி சுகுகிறானாம்
யார்மனதும் உருகல
ஊர்கடிதம் படிக்கையில்
விம்மிநெஞ்ச வெடிக்குது
போர்புலிகள் பக்கத்தில்
போகமனம் துடிக்குது

-உணர்ச்சிப் பாவலர் காசி ஆனந்தன்

